

Călin Dengel

Cuprins

Prima tabletă	* 7
A doua tabletă	* 21
A treia tabletă	* 29
A patra tabletă	* 33
A cincea tabletă	* 39
A șasea tabletă	* 45
A șaptea tabletă	* 55
A opta tabletă	* 81

1.1 A curs din cer, zile la rând, mânia zeilor, orbi am fost, uzi și răsuciți, am uitat de inimile scăldate în otrava îngerilor, am uitat desfătarea stelei și dulceața cărnii, nici mai buni sau mai drepți nu am fost.

1.2 Umbrele își întindeau pânzele în noi, nu mai îndrăzneam să ne potrivim ochii, am secat pe dinăuntru ca ulcioarele sparte, iar vorbele bune au scăpătat pe buze. Ca animalele știam de muncă, nutreț și adăpat.

1.3 Nici visele nu ne-au fost izbăvire, ca blesteme vii s-au năpustit asupra noastră și mulți au fost cei care au crezut că așa se cade și, deschizându-și inimile, mult le-au pătitit.

1.4 În zadar ofrandele, în zadar bețiile, în zadar focul altarelor, răul nestăvilat îmbiba temelia acestei lumi și nu era scăpare nici la sânul mamelor noastre.

1.5 Curgea din cer, zile la rând, mânia zeilor, optzeci la număr, orbi am fost, uzi și răsuciți după voia plămăditorului.

1.6 Atunci, în cea de-a optzeci și una zi, m-am așezat silit de duh la masă, am deschis mașina știutoare de răspunsuri, am scris mâhnirea pe alb cu literele nopții până s-a ușurat spinarea, până s-a ușurat tâmpla.

1.7 Dar chipul mântuirii nu s-a luminat. Nici numele nu i-l mai știam, nici apropierea nu i-o mai bănuiam, nici alt răspuns de sus nu a mai venit. În cel mai umbrit ceas al spiritului am ars dovada slăbiciunii gândului și, consumat de mânie, am adormit.

1.8 La mila fiarelor care-și ascuțeau în mine colții, m-am dat, vălmășagul duhnea mai rău ca putreziciunea, mai amar ca fierea pe vârful simțirii sta. Orbirea, totuna cu surzenia, apăsa viețuirea ca un munte hain, plecările toate eșuau pe același mal.

1.9 Aripile afurisite îmi dădeau târcoale, cu trufie mă priveau din toate părțile ochii vrăjmășiei. Departe de lumini, mă împingeau în cea mai adâncă spărtură a negurei. Acolo, rânjetul cel vechi și înveninat își făcu loc în urechile mele șoptind apăsător ispita.

1.10 Mă aflam la capătul pământului în zilele din urmă ale cetăților înțelepte, oceanul era sânge legat și mă țineam cu mare spaimă de un colț deasupra valurilor hămesite. Mai era unul ca mine, el purtându-și la sân pruncul, cutremurul ne aruncase la marginea disperării.

1.11 Atunci înveninatul gând m-a întrebat: *Vrei salvarea tatălui ori a fiului ori pe amândoi prăpădiți?* Cu mintea mea de-apoi am gândit că salvarea tatălui mă lasă la mâna fiului, salvarea fiului la mâna tatălui, iar prăpădirea lor era culmea faptei nesăbuite, ochi ascunși, care vor fi rămas, împotriva ispravei mele se vor fi deschis și în vileag mă vor fi dat.

1.12 Cu mintea mea de-apoi i-am spus: *Lasă-mă pe mine, pacoste, în voia valurilor, că nu-i mare pierdere! Lasă-mă pe mine în voia valurilor!* așa i-am spus. Atunci, înveninatul pufni de ciudă și se scurse în sălașul său lăsându-ne atârnați peste necazul lunii până ce vuietul prăpădului, suflările ne răzbiră și multă părere de rău am simțit în inimă pentru mine. Apoi, treaz am fost pentru încă o gură de apă și un dumaticat și cu multă scârbă am viețuit încă o zi.

1.13 Când îmi simți, iar, credința slăbită, înveninatul ieși cu limba spurcată să-mi arate meșteșugurile sale.

1.14 Era morțiș, pe celălalt mal al unui lac, să ajungem, eu și alții ca mine, iar unul, pe care îl știam de undeva, mă chema să-l trec în luntrea găurită. Cu brațele vânjoase și vâslele bune se lauda, că îndeajuns ne vor fi să trecem pe malul celălalt. Acolo era un loc fermecător și plin de viață, care se arăta ademenitor dintre aburi.

1.15 Cu mâinile sale zdravene trăgea de mine, carnea durea și tare mi se tulbura inima de vorbele lui. Dar uitându-mă la picioare, care atât de bine se sprijineau pe pământ, cu mintea mea de-apoi m-am opintit și un pas nu am mutat.

1.16 Mult a stărui și mi-a fript inima cu dulceață și a plâns, iar mâinile lui zdravene mă trăgeau în luntre. Cu mintea mea de-apoi am zis: *Luntrea ta e găurită și se va afunda cu amândoi și ni se vor îneca tinerețile pentru totdeauna. Dincolo, roată voi ajunge, mai e vreme pentru mine.*

1.17 Dar cum malul celălalt, mai ademenitor și plin de viață se arăta dintre aburi, iar îndemnurile vâslașului mă îmbărbătau peste măsură, am urcat și, pe la mijlocul apei, adâncurile căinței ne-au primit și fără să am ochi să înfrunt sau braț destoinic să mă salvez, am înghițit amarul.

1.18 Înveninatul se scurse în sălașul său cu mare vuiet. Apoi treaz am fost pentru încă o gură de apă și un dumicat și cu multă scârbă am viețuit încă o zi.